

Colecție coordonată de Diana Iepure

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Cristina Ispas
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrații copertă: Ruxandra Luchian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DIACONU, GELU

Băieții n-au voie să plângă /Gelu Diaconu. - Pitești : Paralela 45, 2023
ISBN 978-973-47-3873-1
821.135.1

Credit foto: Daniel Vrăbioiu

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
[www. edituraparelela45.ro](http://www.edituraparelela45.ro)

Gelu Diaconu

Băieții n-au voie să plângă

Editura Paralela 45

Poate că n-o să mă credeți, dar prima mea dragoste adevărată a fost profesoara de franceză dintr-a cincea, doamna Hălăgeanu Elena. Chiar și acum, după un secol de la întâmplările respective, mi se buburuzește pielea când mă gândesc la ea. Nu vă imaginați că aș fi avut, fie și într-un univers paralel, vreo șansă minusculă să-i mărturisesc ce simțeam. Privirile mele semnificative din timpul orelor nu însemnau nimic pentru ea. Nici faptul că eram cel mai bun la franceză nu însemna nimic. Învățam nebunește doar ca s-o impresionez. Toceam timpurile verbelor – și, Dumnezeu!, cât de mult mă enerva gramatica franceză – cu o sârguință răsplătită doar cu note de zece. Și știți ceva? Era singura profă din școală care spunea că la materia ei nu există nota zece. Vă dați seama ce însemna asta? Adică să-și calce pe inimă și să-mi pună note maxime la extemporale, la teză, când mă scotea la tablă sau când, toată clasa fiind în dificultate, îmi cerea mie să rezolv problema la care nu se pricepea nimeni. Și eu reușeam, iar ea îmi spunea de fiecare dată: „Très bien, Georges!“, cu accentul ăla grav pe care-l vedeam pe ecranul minții și care mă înnebunea de fiecare dată, fiindcă era un semn, o certitudine că îmi dădea seama că și eu știu că afurisitul de accent grav trebuia să fie acolo unde trebuia să fie, chiar dacă puțini pricepeau de ce. Dar eu știam și mai luam un zece și dragostea mea rămânea tot nemărturisită și trebuia să mă întorc în camera mea de

biet tocilar și să mă uit la posterul cu Mireille Darc și să-mi imaginez că este profa de franceză Hălăgeanu Elena. Și apoi să iau manualul de franceză și dicționarul de franceză și să tocesc în continuare, sperând că voi crește incredibil de repede și voi deveni un bărbat adevărat. Unul care o s-o impresioneze și altfel decât obținând calificative maxime care, cum vă spuneam, nu însemnau absolut nimic. Și să-mi cadă în brațe, cucerită de siguranța mea de sine și de aerul meu de Roger Moore fatal, să-mi spună că sunt dragostea vieții ei, că nu înțelege cum de nu și-a dat seama de la început.

Adevărul este că totul se întâmpla doar în capul meu. Și cred că nu eram singurul. O clasă întreagă de treizeci de băieți aflați în pragul adolescenței descoperea că acele lucruri tabu în familie nu încetau să existe doar pentru simplul motiv că nu aveam pe nimeni care să ne explice de ce ne lua amețeala când vedeam o femeie frumoasă precum profa noastră de franceză. La fel cum descopeream și ce însemnau gesturile golanilor din școală care, unii de două ori repetenți, știau mult mai multe decât noi, točilarii necopți, și deseneau pe faianța de la toaletă tot felul de chestii pe care nu prea le pricepeam. Sau gesticulau cu înțeles, rânjind, sugerându-ne astfel că erau foarte abili la anumite lucruri despre care noi abia dacă aveam habar. Adică știam și noi cum veneau copiii pe lume, dar nu ne imaginam că am fi putut să facem noi înșine lucrurile alea despre care ni se spusese, până la saturație, că erau rușinoase.

Și tot profesoara de franceză Hălăgeanu Elena mi-a provocat și prima mare dezamăgire în dragoste, fiindcă în clasa a șaptea a plecat din școală și s-a făcut stewardesă. În locul ei probabil aș fi procedat la fel. Una era să predai franceza unor băieței excitați dintr-o școală de la periferia Bucureștiului și alta era să călătorești peste tot, să vezi lumea, să cunoști oameni, să vizitezi marile orașe care nouă, celorlalți, ne erau interzise.

De atunci nu mai știu nimic despre ea, prima mea așa-zisă dragoste. Și poate că nu este un neadevăr aici. Chiar am fost îndrăgostit, la modul ăla copilăresc platonice prin care toți trecem cândva,

unii chiar în alte perioade ale vieții. Nu era nimic rău în asta. Rău era că alți băieți, mai experimentați, făceau tot felul de lucruri care mie mi se păreau cel puțin indecente. Știm bine că golani sunt peste tot în școli, însă la școala nr. 147 din fundul Ferentariului erau mai mulți decât în mod obișnuit. Cred că repetenți se găseau prin toate clasele, împrăștiati cu bună știință de direcțiune, ca să nu formeze găști și să îi „strice” pe ceilalți. Dar asta nu însemna că nu se întâlneau în pauze sau după ore, pe terenul de handbal, unde încingeau câte o miuță, și unde niciunul dintre točilari nu visa măcar că ar putea să dea cu piciorul în minge. Dar asta e altă poveste. Aveam câțiva și la noi în clasă.

Profa de franceză era cea mai elegantă din școală. Haine ca ale ei sigur nu se găseau în comerțul socialist. Pe vremea aia, la mijlocul anilor '70, încă mai era moda minijupelor și a pantalonilor evazați. Profa de franceză nu purta niciodată pantaloni, însă avea cele mai mișto fuste mini. Când se întâmpla să se aplece ca să verifice vreo lucrare, întotdeauna se găsea câte unul să i se uite pe sub fustă. Totul se întâmpla în câteva secunde. Apoi, în pauză, mărlandul povestea ce văzuse, cu lux de amănunte, de parcă avusese timp să se uite așa cel puțin un sfert de oră.

Pe lângă că era secretă, dragostea mea pentru profa de franceză era și pură. Așa vedeam eu lucrurile, în inefabila și inexplicabila mea inocență. Iar ele nu se opreau aici, fiindcă băieții deveneau ingenioși când venea vorba de invenții care să le alimenteze fanteziile. Își fixau o oglinjoară pe șiretul pantofilor și, când profa se oprea, tot așa, la vreun coleg ca să-i explice ceva – și aici erau complicități, fiindcă unii o chemau dinadins – își plasau piciorul în așa fel încât să-i vadă desuurile în oglinjoară.

Adevărul este că profa avea aerul că știe, dar se prefăcea că nu-i pasă. Își dădea seama ce influență exercita asupra celor treizeci de băieți, care nu doar că erau curioși să știe cât mai multe lucruri despre chestia aia, ci își împingeau curiozitatea către gesturi riscante, eroice în ochii celorlalți. Îți trebuia îndrăzneală și sânge rece ca să

te uiți pe sub fusta profesoarelor. Asta pentru că nu doar profa de franceză era victimă, ci și altele. Doar că profa de franceză era cea mai tare. Era un trofeu.

Când ne dădea extemporal – și făcea destul de des asta – își lua scaunul de la catedră, îl puneă în fața clasei, se așeza și, sub pretextul că ne supraveghea ca să nu copiem, stătea toată ora picior peste picior. Și, Doamne!, ce craci avea profa de franceză! Cum să nu te îndrăgostești de ea? Își mai și schimba din când în când poziția picioarelor, anticipând cumva scena cu Sharon Stone din *Basic Instinct*. Păi, noi am văzut asta de nu știu câte ori la ora de franceză, cu mult înainte să vedem filmul ăla care a alimentat visurile umede a milioane de adolescenți.

Îmi amintesc că vara purta niște cămășuțe albe foarte fine, un fel de mătase vaporosă care lăsa să i se vadă aproape tot. Nu știu cum de i se permitea să vină așa la ore, mai ales în perioada aia, când profesorii și marea majoritate a profesoarelor purtau costume sobre, închise la culoare, cu mânecile lustruite, sau cu taioare de babe, cu linia inferioară a fustei mai jos de genunchi.

Profa de franceză era o excepție. Nu m-am uitat niciodată pe sub fusta ei, cum făceau ceilalți băieți, însă puteam să descriu în cele mai mici amănunte cum i se mulau sutienele pe moliciunea sânilor, cum se deosebeau între ele, cât lăsau să se vadă, cum purta cămășuțele cu doi nasturi deschiși la decolteu și așa mai departe. Linia aia fină dintre sâni îmi dădea ameteți calde și reci.

Într-o bună zi, însă, prima mea dragoste a dispărut. N-am apucat să-i mărturisesc nimic, bineînțeles, deși râvna mea la învățat ar fi trebuit, după mintea mea de atunci, să-i dea un semnal clar în sensul ăsta. Totuși, poate ceva tot a priceput din privirile lunguroase pe care i le trimiteam în timpul orelor. Era binevoitoare cu mine, chestie care mă făcea să fiu și mai îndrăgostit, dacă se poate așa ceva. Aveam senzația că mă aflu la un fel de maximum al dragostei, însă bariera asta se tot muta. Nu știu unde aș fi ajuns dacă mai rămânea mult în școala noastră de la marginea pământului.

Știu la ce vă gândiți și n-o să spun că noaptea, în pat, nu visam cu ochii deschiși la ea. Imaginația mea se cabra însă la momentul ăla. Mă întrebam ce-aș fi făcut, cum aș fi procedat dacă, prin cine știe ce minune, m-aș fi nimerit singur într-o cameră cu ea. Nu știam cum se face chestia aia, adică cum se ajunge acolo, chiar dacă văzusem și eu tot felul de poze porno sau chiar reviste aduse de golanii clasei, „ca să vedeți bă, și voi, cum se fute o femeie“.

Așa că a trebuit să mă consolez. Prima mea dragoste mi-a dat o lovitură de moarte. În locul ei, a venit un prof de treabă, pârș și locvace. Nu mă întrebați ce-am simțit față de el. Nu vreți să știți.